

μακρά, ὥστε νὰ περιλαμβάνη κομψὸν θαλαμίσκον, διαχώρισμα καὶ ἕτερον θαλαμίσκον, ἦττον πολυτελῆ, ἦτο προσορμισμένη παρὰ τὴν λιθίνην κλίμακα. Αἱ ἀκατοὶ αὐταὶ χρησιμεύουσι καὶ σήμερον ἀκόμη διὰ τὴν ἐντὸς τῶν διωρύγων κυκλοφορίαν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ὁμοιάζουσι μὲ τὰς παλαιὰς ὀλκάδας, τὰς ἐκτελούσας πλοῦς ἀπὸ Παρισίων εἰς Ὠξέρρην μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δὲν δύνανται νὰ περιλάβωσι πλείονας τῶν εἰκοσιν ἐπιβατῶν καὶ δὲν ἔχουσι πολλὰ ξύλα καὶ σίδερα. Αἱ ἰδιωτικαὶ ἀκατοὶ εἶνε μικρότεραι καὶ ἐλαφρότεραι.

Ἀντὶ τοῦ ἐνὸς ἵππου, τοῦ βαίνοντος παρὰ τὴν ὄχθην καὶ σύροντος τὴν ἀκατον, ὁ ὑπασπιστὴς εἶχε διατάξῃ νὰ ζευχθῶσι δύο. Εἰς ἵπποκόμος ἐφιππος προηγείτο ὅπως ὁδηγῇ τὴν ἀκατον νὰ βαῖνῃ κατ' εὐθείαν καὶ ἐμποδίσῃ πᾶσαν σύγκρουσιν καὶ βραδύτητα.

Ὁ Γουλιέλμος κατακεκλιμένος ἐπὶ προσκεφαλαίων ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας ἀνημένης ἄνωθεν αὐτοῦ, εἰργάσθη δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἡ ἄκατος ἐκινεῖτο ἡρέμα, χωρὶς κρότον καὶ χωρὶς κίνδυνον. Οἱ καλπάζοντες παρὰ τὴν ὄχθην ἵπποι ἡλλάσσοντο κατὰ πᾶσαν πέμπτην λεύγαν καὶ ἀντικαθίσταντο ὑπὸ ἐτέρων ἀκμαίων. Ὁ Λαγκομπέρζ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν δεῦτερον θαλαμίσκον μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἡσυχίαν. Ἄλλως τε καὶ δὲν ἐφοβείτο πολὺ βλέπων ὅτι μετέβαινεν ὅπου καὶ ὁ βασιλεὺς, τὸ δὲ μέλλον ἐφαίνετο αὐτῷ εὐδαιμον, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν τύχην, ἣν ἐπεφύλαττε δι' αὐτὸν ὁ Λουδοβίκος.

Εὐνόητος εἶνε ἡ φυγὴ τοῦ Λαγκομπέρζ. Ὁ Σερὼν προσωρινῶς εἶχε περιορίσει αὐτὸν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ ἀνω πατώματος τοῦ πύργου, τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐφωτίζετο διὰ φεγγίτου, ὁ δὲ Λαγκομπέρζ, πάντοτε ὑποπτος, ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί ἔφερον αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς μέρος τόσον ὕψηλόν καὶ ἀπομεμακρυσμένον, κατὰ συνέπειαν παρετήρησεν, ὅπως πάντοτε πράττει ἡ καθειρομένη γαλῆ, διὰ τοῦ φεγγίτου καὶ εἶδε τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐλῇ. Αἰφνης διέκρινε τὸν Ἰασπῖνον, ἔπειτα τὸν Γεράρδον, ἀκολούθως τὸν Ρυθαντέλ καὶ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς. Εἶδε κατόπιν τὸν Λουδοβίκον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως καὶ κατερχόμενον ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς, μετὰ μίαν στιγμὴν δέ, οἷον θαῦμα φοβερόν! εἶδε, μὲ τὰ ὄμματά του, τὸν Βελαιρ τὸν ξανθοκόμην, ἐναγκαλιζόμενον τὸν Γεράρδον καὶ τὸν Ἰασπῖνον.

Καὶ ὁ μάλλον ἡλίθιος κατανοεῖ εὐχερῶς τὰ πράγματα, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός του ἢ τῆς ζωῆς του. Ὁ Λαγκομπέρζ εὐθὺς μετὰ τὸ θάμβος ἐνόησε ποία θὰ ἦτο ἡ μηχανὴ τοῦ Λουδοβίκου ὅτε ἤθελε μάθει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Βελαιρ. Δύνανται τις καλῇ τῇ πίστει ν' ἀπατηθῇ λέγων ὅτι συνέτριψεν ἓνα ἄνθρωπον δι' ὀγκώδους λίθου, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσθέτῃ καὶ δύο πληγὰς

διὰ ξίφους, αἵτινες δὲν ἄφησαν τὸ ἐλάχιστον ἔχνος.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐγίνωσκε τὸν Λουδοβίκον. Κανεὶς δὲν ἠνείχετο ὀλιγώτερον αὐτοῦ τὰς τοιαύτας ἀστείότητας, πᾶς ἐμπαιγμὸς γενόμενος κατ' αὐτοῦ ἀπέληγε πάντοτε εἰς τὴν κλίμακα ἀγχόνης ἢ εἰς τὴν θύραν ἀποκρύφου εἰρκτῆς.

Ὁ Λαγκομπέρζ λοιπὸν δὲν ἐδίστασε καὶ δικαίως. Ἦδη κλητὴρ τις προσήρχετο διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτῷ ὅτι τὸν ἐζήτησε ὁ ὑπουργός. Ἡ ὀργὴ τοῦ Λουδοβίκου ἔμελλε νὰ ἐκχυθῇ ὀλόκληρος κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Εὐθὺς ὡς ὁ κλητὴρ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ξιφομάχον τὴν διαταγὴν, οὗτος ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε πρῶτος καὶ ἐνῶ ὁ κλητὴρ ἐστρέφετο διὰ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὁ Λαγκομπέρζ τὸν ὤθησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔκλεισε καλὰ τὴν θύραν καὶ κατήλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα.

Οἱ ὑπηρεταί, οἵτινες τὸν εἶχον φέρει μεθ' αὐτῶν εἰς Βαλενσιέννην, τῷ ἔδειξαν ποῦ ἔκειντο οἱ σταῦλοι. Ὁ Λαγκομπέρζ, γνωρίζων προσωπικῶς τὸν ἵπποκόμον τοῦ Λουδοβίκου, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἓνα ἵππον, πρᾶγμα σύνηθες καὶ πολλάκις ἄλλοτε γινόμενον, χάριν τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργοῦ, μετὰ ἓν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας ὁ Λαγκομπέρζ ἐγένετο ἄφαντος.

Ποῦ νὰ μεταβῇ; εἰς Γαλλίαν; Ἄλλ' ὁ Λουδοβίκος θὰ τὸν συνελάμβανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ὁχι! μέχρι τῶν συνόρων ἡ ἀποστασις ἦτο μιᾶς λεύγης· ὁ δραπετὴς διήλθε τὰς γραμμὰς τῶν πολιορκητῶν, καὶ εἶδε συλλαμβανόμενους τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ πρίγκηπος τῆς Βέργης, ἔδειξε τὸ ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Λουδοβίκου διαβητήριόν του, τὸ χρησιμεῖον αὐτῷ εἰς πάσας τὰς ἐκδρομὰς, καὶ ἰδοὺ πῶς ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν, δαπανῶν τὸν κύλινδρον τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τῶν ἀπερισκέπτως δωρηθέντων αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ, κατῳρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Χάγην, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι ἐκ Μὸνς πεμφθέντες ἀγγελιαφόροι, εἶχον συλληφθῇ αἰχμάλωτοι.

Καὶ νῦν κοιμᾶται ἐφ' ἐνὸς τάπητος εἰς τὸν θαλαμίσκον τῆς ἀκάτου, πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ, κατακλίνεται ὁ κύων παραφύλακτος, ὅστις ὄνειρεύεται θήρας ἀγριοχοίρων· πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Γουλιέλμου, ὅστις ὄνειρεύεται νέαν πυροτεχνήματα. Ὁ δὲ Λαγκομπέρζ ὄνειρεύεται τοὺς εὐχύμους ἀττακεῖς τῆς Δροδρέχτης καὶ τὰ χρυσὰ φλωρίνια, τὰ ἦττον κίτρινα τοῦ ἰσπανικοῦ οἴνου, τοῦ πωλουμένου εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ἀρκτου, ἐν τῇ ὁδῷ Κέυσερ, ὄνειρεύεται πάσας τὰς ἡδονὰς, τὰς ἀγνώστους εἰς τὸν πιστὸν στρατιώτην, καὶ τὰς ὁποίας ὁ αὐτόματος δύναται ν' ἀποκτήσῃ τόσον εὐθηνὰ διὰ μιᾶς μόνης προδοσίας.

Ἐν τούτοις ἡ ἀκατος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐξηκολούθει νὰ πλῆρῃ τὴν διώρυγαν τοῦς αὐλακας αὐτῆς δὲν ἐφώτιζεν ἡ σελήνη, ἀλλ' ἡ ὥρᾴ ἤως, ἥς τὸ φῶς ἀντηνακλάτο ἤδη ἐπὶ τῶν ὕδατων. Πρὸ πολλοῦ εἶχε διέλθει πρὸ τοῦ Δέλφτ

καὶ ἦτο ἡμέρα ἤδη ὅτε διήρχετο πρὸ τοῦ χωρίου Ἀβεροχίας, οὐ αἱ γραφικώταται οἰκίαι βρέχονται ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἐπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἐπιμένει νὰ μὲ κατηγορῇ;

— Πλέον παρὰ ποτε. Πρῶτα εἶχε μερικὰς ἀμφιβολίας. Τώρα δὲν ἔχει καμμίαν. Εἶνε πεπεισμένος πῶς εἴσθε ἐνοχός. Καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ἦτο ἐνορκος οὐδὲ τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις θὰ παραδέχετο καὶ νὰ σᾶς πῶ εἰς αὐτὸ θὰ εἶχεν ἄδικον.

Ὁ Ροβέρτος ἔκαμε κίνημα ὀργῆς, ἀλλ' ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὸ σκληρὸν τοῦτο σκῶμμα.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν ψυχρῶς ὁ κύριος Βορισώφ, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπασχολεῖ τοῦτο τὸν κύριον Δορζέρ. Ἀδιαφορεῖ ἂν σεῖς εἴσθε ὁ δράστης τῆς κλοπῆς. Θέλει μόνον νὰ μὴ μένετε πολὺ εἰς τὴν πόλιν ποῦ κατοικεῖ.

— Μήπως φοβεῖτε ὅτι θὰ τοῦ βιάσω καὶ πάλιν τὸ χρηματοκιβώτιόν του; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος δὲ Καρνεόλ.

— Ὁχι! φοβεῖται μήπως ἐχθέσετε τὴν κόρην του.

— Σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὅτι σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ἀναμειγνύετε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Μοῦ ἀπαγορεύετε! ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης μειδιῶν περιφρονητικῶς. Οὐδὲ λαμβάνω κἄν τὸν κόπον νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω διαταγὰς. Ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀκούσετε μέχρι τέλους.

Ἄλλοτε ἐγνώριζα πολὺ ὀλίγον τὸν κύριον Δορζέρ, εἶχα σχέσεις ὡς κεφαλαιούχος πρὸς Τραπεζίτην του. Δὲν μ' ἐβλέπατε καὶ σεῖς πολὺ συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅτε εἴσθε γραμματεῖς του;

Δι' αὐτό, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθη ἡ κλοπὴ, ὁ κύριος Δορζέρ ἐφαίνετο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς πρὸς ἐμέ. Εὐρέθην ἐκεῖ κατὰ τύχην, ὅτε ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ἀνοικτὸν δι' ἀντίκλειδος, καὶ τότε, σᾶς βεβαιῶ, κανεὶς δὲν σᾶς ὑποπτεύθη.

Ἡ ἀνεξήγητος ἐξαφάνισίς σας ἐγένετο ἀμέσως γνωστὴ καὶ τότε μόνον σᾶς ὑποπτεύθησαν.

— Πρὸς τίνα σκοπὸν μοὶ διηγείσθε πράγματα, τὰ ὅποια μοῦ ἔχετε πεῖ καὶ ἄλλοτε.

— Διὰ νὰ καταλήξω, ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ κύριος Δορζέρ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ μοῦ εἰπῇ διατί σὰς ἔδωξεν.

— Δὲν μ' ἔδωξεν. Ἡθέλησα καὶ ἔφυγα.

— Μὴ τὰ διαστρέφετε. Ὁ κύριος Δορζέρ σὰς ἐπρότεινε νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσετε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ σὰς ἔδινε νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μένετε πλέον εἰς τὸ σπίτι του.

Ἀλλὰ τώρα, πρὸ ὀλίγων ὥρων ἔμαθα τὴν αἰτίαν.

— Βλέπω ὅτι τοῦ ἐνεπνεύσατε μεγάλην ἐμπιστοσύνην, ἐπιθύρυσεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ὠχρίασας, διότι ἔβλεπε τὸν συνταγματάρχην φυσιοῦμενον ὅτι ἔτυχε τῶν ἐμπιστευτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πατρὸς τῆς Ἀλίκης.

— Ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βορισώφ. Καὶ μ' εὐχαριστεῖ μάλιστα πολὺ ὅτι ἀνέλαβα νὰ διεξαγάγω ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία τόσῳ τὸν ἐνδιαφέρει. Εἶδε τὴν ἀφιλοκέρδειάν μου καὶ τὴν φρόνησιν καὶ μοὶ τὰ εἶπεν ὅλα.

— Τί ὅλα;

— Μοῦ εἶπε ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην, καὶ ὅτι ἐπετύχατε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ καὶ ἐκείνη. Ἀφοῦ δὲ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τοῦτο σὰς ἐχώρισεν ἀποτόμως, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κινδυνώδη κατάστασιν τῆς θυγατρὸς του. Εἶνε ἀκριβές;

— Ἀκριβέστατον, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐγείρων τὴν κεφαλὴν.

Ἡ φυσικὴ ὑπερηφάνειά του ἐνεδεικνύετο, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐσύμφερε ν' ἀρνηθῇ πράγματα, διὰ τὰ ὅποια δὲν ὤφειλε νὰ ἐρυθριάσῃ.

— Ἡ εἰλικρίνειά σας εἶνε ἐπαινετὴ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης! Θὰ τὴν ἀνταμείψω μὴ ἀποκρύπτων τίποτε. Θὰ σὰς πληροφωρῶ λοιπὸν ἀκριβέστατα, περὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μὴ ἀκούων πλέον νὰ ὁμιλῶσι περὶ ὑμῶν, ὑπέθεσεν ὅτι ἐπεράσατε τὰ σύνορα καὶ ἔχαρῃ ὅτι αἱ ἀναζητήσεις μου ἀπέβησαν μάταιαι. Ἡσθάνετο ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κόρης του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ κατὰλληλότεραν λύσιν.

Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν ἐσκεπτόμην οὕτως, ἐπειδὴ τὸ κιβωτιδίόν μου ἦτο πολύτιμον, ἀλλὰ ἐξακολούησάμεν.

Ὁ κύριος Δορζέρ ἠλπίζεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηταί τι διὰ τὴν οἰκογενειακὴν του εἰρήνην, ὅτε ἔξαφνα ἔμαθεν ὅτι εἴσθε ἐδῶ.

Ἐπείσθη καθὼς καὶ ἐγὼ ὅτι ἠθέλατε νὰ ἰδῇτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Φαίνεται δὲ πολὺ διατεθειμένη νὰ σὰς δώσῃ συνέντευξιν, ἐπειδὴ ἡ εἰλικρίνειά μου μὲ ἀναγκάζει νὰ σὰς τὸ εἰπῶ καὶ τοῦτο, δὲν σὰς ἐλησμόνησε καὶ ἐπιμένει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀθωότητά σας.

— Ὁ πατέρας τῆς σας τὰ εἶπεν αὐτὰ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος μετὰ συγκινή-

σεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐζήτησε ν' ἀποκρύψῃ.

— Ναί. Βλέπετε ὅτι τίποτε δὲν κρύπτω. Ἐλπίζω ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη θ' ἀλλάξῃ γνώμην ὡς πρὸς ὑμᾶς, καὶ θὰ ἱατρευθῇ ἀπὸ ἔρωτα ἀνάρμοστον, ἀλλὰ φοβῆται μήπως ἐκτεθῇ εἰς ἀτοπίαν τι, ἐὰν μάθῃ ὅτι εἴσθε ἐδῶ. Καὶ νὰ σὰς πῶ, ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴν ἰδικήν μου γνώμην, τὸ ἔξυρει, εἴτε διότι σὰς συνήντησε, εἴτε διότι τῆς ἐγράψατε.

— Καὶ πότε θὰ τῆς ἔγραφα;

— Ὡ! δὲν σὰς ἐπιπλήττω. Ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν σας διὰ νὰ ἦεν ἐν ἀσφαλείᾳ ἤθελον περάσει τὸν Ἀτλαντικόν. Σεῖς, ἀντὶ νὰ φύγετε εἶπατε ὅτι ἡ σωτηρία σας εἶνε ὁ ἔρως τῆς δεσποινίδος Δορζέρ καὶ ὅτι ὁ πατήρ τῆς δὲν θὰ τολμήσῃ τί κατ' ὑμῶν, ἐν ὅσῳ ἡ κόρη σας ὑποστηρίξει.

Τί ἐδύνατο νὰ κάμῃ χωρὶς νὰ βλάβῃ τὴν φήμην τῆς νεάνιδος αὐτῆς; Ἐὰν σὰς κατηγόρει καὶ σὰς συνελάμβανον ἡ ἱστορία ἤθελε διαδοθῇ εἰς Παρισίους πρὸς μεγάλην βλάβην τῆς ὑπολήψεως τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

Ἰδέτε ὅπόσον δύσκολος ἡ θέσις τοῦ πατρὸς ἢ νὰ σὰς παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸ σκάνδαλον, ἢ ν' ἀφήσῃ τὴν κόρην του ἐκτεθειμένην εἰς τὰς καταδιώξεις σας. Πολύπλοκον τὸ ζήτημα καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἐζήτησε τὴν γνώμην μου.

Ἂμπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί τοῦ ἀπηντήσατε;

— Τὸν ἐσυμβούλευσα νὰ χαράξῃ μέσσην ὁδόν... νὰ μὴ σὰς παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ εἰς τὴν εὐρὴν καὶ νὰ σὰς προτείνῃ ἕν ἀπὸ τὰ δύο, ἢ τὴν δικαιοσύνην ἢ ἄμεσον ἀναχώρησιν.

Μ' ἐπεφόρτισε λοιπὸν νὰ σὰς εὐρῶ καὶ σὰς γνωστοποιήσω τὰς σκέψεις τοῦ ἅμα σὰς εὐρῶ. Ἐμπορῶ λοιπὸν ἀπὸ ἀπόψε νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι εἴσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

— Ὅπως θέλετε, εἶπε ψυχρῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Ὡ! δὲν μάς βιάζει τίποτε ἀφ' οὗ σὰς κρατῶ. Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ δραπετεύσετε οὔτε θὰ ἰδῇτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἐγὼ λοιπὸν καιρὸν ν' ἀποφασίσω, καὶ ὅτι δὲν κάμνω σήμερον ἐμπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐριον ἢ μετὰ ἕνα μῆνα.

Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται, σὰς τὸ ἐπανκλαμβάνω, ν' ἀπολεσθῇτε ἢ νὰ σωθῇτε.

— Νὰ σωθῇ, δηλαδὴ ν' ἀποφασίσω νὰ φύγῃ ἐπονειδίστως;

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε, καὶ ἦλθε βλέπω ἡ ὥρα νὰ σὰς ἐξηγηθῶ σαφῶς. Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ;

— Ναί, τὴν ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐξεγειρόμενος.

— Καὶ σὰς ἀγαπᾷ. Δὲν ἀμφισβᾷτε, καθὼς καὶ ἐγὼ. Σὰς δίδω λοιπὸν τὸν λόγον μου ὅτι ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ τὴν νυμφευθῇτε.

— Τί σημαίνει ἡ ἀνοστος αὐτῇ ἀστεϊότης, ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος ἐρυθρὸς ἐξ ὀργῆς.

— Δὲν ἀστειεύομαι. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε θὰ δῇτε ὅτι εἶνε

πολὺ σοβαρὰ ἡ πρότασίς μου, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ σὰς προτείνω κατὶ τι.

— Ἐμπορικὴν συνθήκην, δὲν εἶν' ἔτσι; — Ἡ λέξις δὲν σημαίνει τίποτε. Καὶ πρῶτον ἀκούσατέ με. Κατόπιν μοῦ ἀποκρίνεσθε.

Σὰς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ σὰς ἀγαπᾷ ἀκόμῃ. Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ἐπειδὴ ἔχω τὰς ἀποδείξεις ὁ πατήρ τῆς μὲ εἶπεν ὅτι ἐξῆλθε μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἐφ' ἀμάξης διὰ νὰ περιπατήσῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐξω χιονίζει καὶ εἶνε ἀπορίας ἄξιον τί πηγαίνει νὰ κάμῃ μία νέα εἰς τὸ δάσος μὲ τοιοῦτον καιρὸν, ἀλλὰ ἐξαίφνης ἐθυμώθηκα ὅτι σήμερον τὸ πρῶτὸ μὲ παρεκάλεσατε, καὶ ἐπιμύωνος, νὰ σὰς ἀφήσω ἐλεύθερον διὰ μερικαίας ὥρας.

Ἀμέσως ἐμάντευσα· ἀφοῦ τόσον ἐπένενατε, θὰ πῇ ὅτι εἴχατε συνέντευξιν μὲ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἀπατῶμαι;

— Ὁχι.

— Πολὺ καλὰ. Ἐξακολουθῶ.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐπῆγε εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν τῆς ὠρίσατε δι' ἐπιστολῆς, ὑποθέτω. Ἐπῆγε δὲ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς τῆς. Φαίνεται δὲ ὅτι σὰς ἀγαπᾷ πολὺ διὰ νὰ μὴ διστάσῃ νὰ ἐκτεθῇ οὕτω.

— Λησμονεῖτε ὅτι τὴν συνώδευεν ἡ παιδαγωγὸς τῆς. Ἐγὼ μάλιστα εἶχον θέσει τὴν ἀπαίτησιν ταύτην.

— Δὲν ἐκπλήττομαι, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἔθεσα εἰς ἀμφιβολίαν τὴν ἀγνότητα τῶν διαδημάτων σας, ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Δὲν θέλετε νὰ καταχρασθῇτε τῆς ἀδυναμίας τῆς διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσετε; Θέλετε νὰ τὴν νυμφευθῇτε καὶ ἔχετε μέγα δίκαιον. Εἶνε ὠραιοτάτη καὶ θὰ εἶνε πλουσιωτάτη.

Διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇτε τί χρειάζεται; πολὺ ὀλίγα πράγματα. Ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξετε εἰς τὸν πατέρα τῆς ὅτι δὲν εἴσθε ἐνοχος τῆς ἀτίμου πράξεως, τὴν ὁποίαν σὰς ἀποδίδουσι καὶ ὅτι ἀδίκως σὰς κατηγόρησαν.

Γνωρίζω τὸν κύριον Δορζέρ. Εἶνε ἀνθρωπος εὐθύς καὶ αὐστηρὸς, ἀλλὰ καλὸς καὶ δίκαιος. Ἄμα τῷ ἀποδειχθῇ ὅτι ἐγείνατε θύμα, θὰ εὐρεθῇ ὑποχρεωμένος νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ πρὸς ὑμᾶς ἀδίκημά του, καὶ ἕνα μέσον πρὸς τοῦτο μόνον ὑπάρχει.

Νὰ σὰς δώσῃ δηλαδὴ τὴν κόρην του ὡς σύζυγον.

— Τί θέλετε νὰ συμπεράνετε;

— Ὅτι ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται ὅπως τὸ ὄνειρον τοῦτο γίνεῃ πραγματικότης.

— Καὶ πῶς, παρακαλῶ;

— Πρὶν ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, πρέπει νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι μέχρι τοῦδε, ἡ φήμῃ σας εἶνε ἀθικτος εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κόσμου. Ἡ κλοπὴ εἶνε γνωστὴ εἰς τρία ἢ τέσσαρα μόνον ἄτομα, τὰ ὅποια ἔχουν συμφέρον νὰ καλύψωσι ταύτην τὴν ἱστορίαν.

Ἄν λοιπὸν ἴδωσιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς γραμματέως, μετὰ βραχείαν ἀπουσίαν, εὐκολον νὰ δικαιολογηθῇ, οὐδεὶς ἤθελεν ἐκπλαγεῖ

ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ νυμφεύεται τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἡ εὐγένεια συγγενεὺς με τοὺς Τραπεζίτας.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσαποπ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔχεις ἐδῶ; ἡ-ρώτησε ψαύων τὴν τορνευτὴν ὠμοπλάτην τῆς κόρης.

— Ποῦ; ... εἰς τὴν ράχι μου; ἃ, εἶνε ἕνα σημάδι ἀπὸ ἐλθαίς· ἡ μητέρα μου μού το ἔλεγε πάντοτε, ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἰδῶ, νά...

Καὶ ἦτο χαριεστάτη ἡ κίνησις τῆς Βασιλικῆς, προσπαθοῦσης νὰ ἰδῇ τὸ σῶμά της ὅπισθεν· ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅσον ἡδύνατο, ὕψωσε τὸν ἕνα ὦμον, διὰ νὰ φέρῃ εἰς καλλιτέραν θέσιν τὸ στίγμα, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ το ἰδῇ. Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐθαύμαζεν ἐπὶ τῆς λευκοτάτης σαρκὸς τρεῖς ἐλαίας ζωηρὰς καὶ μελανὰς, ἀποτελοῦσας ἰσοσκελὲς τρίγωνον ἐν μέσῳ ἀπείρων ἄλλων μικροτέρων, καὶ στιζούσας τὴν ὠμοπλάτην, ὡς πλειὰς τὸ στερέωμα, ὡς ἀρχιπέλαγος τὸν ὠκεανόν. Ὁ Λέων ἠπόρει βλέπων τὴν παράδοξον ἐκείνην παιδιὰν τῆς φύσεως καὶ ἠρώτησεν ἐκ περιεργίας τὴν Βασιλικήν, ἂν καὶ ἄλλος τῶν συγγενῶν της ἔφερε τοιοῦτόν τι στίγμα.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἐκείνη· οὔτε ὁ πατέρας μου οὔτε ἡ μητέρα μου ἔχουν τέτοιες ἐλθαίς· ἡ μητέρα μου ἡ καυμένη ἀποροῦσε καμμιὰ φορά ὅταν τὸ ἔβλεπε καὶ τὴν ἀκουγὰ νὰ ψιθυρίζῃ λόγια χωρὶς νὰ καταλαβαίνω. Δὲν ἔξέρω κ' ἐγὼ πῶς τῆς φαίνονταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ εἶδα ὅτι ἀπέφευγε νὰ το βλέπῃ καὶ ἐνόησα ὅτι τὴν ἐτάραττε πολὺ ἡ ὄψις του...

— Ποιὸς ἔξεραι τί θυμότουν ἡ γυναῖκα, εἶπεν ὁ Λέων· ἀλλὰ περίεργο, καὶ ἐγὼ πρώτη φορὰ ποῦ βλέπω τόσον ὠραῖο καὶ ζωηρὸ σημάδι· ὁ πατέρας, λένε σπῆτι, πῶς ἔχει μερικὲς ἐλθαίς κἀπου, ἀλλὰ οὔτε θυμοῦμαι ποῦ, οὔτε ἐφρόντισα ποτὲ νὰ τῆς ἰδῶ. Γιὰ πέδες μου, ὡς τὸ σπῆτι μας δὲν τὸ εἶδε ποτὲ κανεὶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

— Ὅχι, δὲν ἔτυχεν, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Βασιλική· ἐδῶ μόνον ἡ κυρία Δυβάλ τὸ εἶδε μιὰ φορά. Ἀχ! μὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ το ἰδῶ κ' ἐγὼ;

Καὶ ἡ Βασιλικὴ ἐπανελάβε τὰς προσπαθείας. Πλὴν ματαίως κατεπόννησε τοὺς τένοντας τοῦ λαίμου, καὶ ἔβρεξε δι' ἰδρώτος τὸ πρόσωπόν της περιπόρφυρον.

— Ἔτσι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ἰδῇς· ἔλα δ'ὡς σου το δεῖξω.

Εἶπεν ὁ Λέων καὶ λαβὼν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ἔφερε παρὰ τὸ καλλυντήριον μέ τας εὐμακρίδας μόνον καὶ τὸν ποδήρη χιτῶνα, καὶ τὴν ἐτοποθέτησε πρό του κα-

τόπτρου· συγχρόνως δ' ἔλαβεν ἐν ἄλλο μικρότερον, καὶ το ἐκράτησεν ὅπισθεν τῆς κόρης καὶ ἀπέναντι τοῦ πρώτου. Εἶδε τότε ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ τοῦ μεγάλου κατόπτρου τὸ εἶδωλον τοῦ μικροῦ, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ, μακρόθεν ὅμως καὶ ἀμαυρὰν ὡς ἐν καταχλύσει, — ἰνδάλμα ἰνδάλματος, — τὴν ὠμοπλάτην της, μέ το τριγωνικὸν ἐπ' αὐτῆς στίγμα.

— Ποῦ εἶνε; καὶ ἐδῶ ... ἃ, τὸ εἶδα ... πολὺ σκοτεινὸ ὅμως· εἶπεν ἡ Βασιλικὴ βλέπουσα κατακόρως.

— Μοιάζει μέ τη σημασία του, σκοτεινὴ κ' αὐτή· εἶπεν ἀδιαφόρως ὁ Λέων.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ἡ Βασιλικὴ ζωηρῶς, ὡς ἐὰν προσέφερε λέξεις ὑψηλότερας ἐννοίας. Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐξηγηθῇ ὅταν καὶ ἐγὼ εἰμπορέσω νὰ το ἰδῶ καθαρὰ καὶ ὅχι ἔτσι μέσα στοὺς καθρέπτας.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν; μήπως ἐλπίζεις νὰ παραμορφωθῇ τὸ σῶμά σου; ... ἠρώτησεν ὁ Λέων γελῶν καὶ σύρων τὴν κόρην πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Δὲν ἔξέρω, νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ συμβῇ· ἀπήντησεν ἀστεϊευμένη ἡ Βασιλικὴ καὶ ἀφέθη εἰς τὴν ἑλξιν τοῦ ἐραστοῦ της.

Ὅταν ὁ Μορφεὺς περιέσφιγξεν ἐπὶ τέλους τοὺς ἐραστὰς εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν ἡ Ἥως, ἐγκαταλείπουσα τὴν θερμὴν κοίτην τοῦ γηραιοῦ Τιθωνοῦ, ἐγκατέσπειρε χρυσὸν καὶ ρόδα ἀνά τὴν αὐγάζουσαν ἀνατολήν.

Z'

Αἱ παλαιαὶ περὶ πατρότητος φῆμαι.

Ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης κατεῖχετο ὑπ' ἀδαμάστου πρὸς τὴν Βασιλικὴν ἔρωτος. Ἰσχυρίζετο — καὶ δὲν ἐδίσταζον οἱ φίλοι του νὰ πιστεύσωσιν — ὅτι τὴν ἡγάπα ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης τοῦ χοροῦ, καθ' ἣν τὸ λαθραῖον φίλημά του, ἐγένετο ἀφορμὴ μονομαχίας. Πλὴν το πάθος του δὲν ἐχαρκατήριζε τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο ἀδελφικὸν αἶσθημα, ὁ εἰδυλιακὸς ἐπέλος, ὁ ὑποκρύπτων μὲν ὕλικωτέρους ἰσως σκοπούς, ἀλλὰ παρέχον εἰς αὐτὸ ἀγνότητος καὶ ποιήσεως χροιάν, ὅν κατεδείχθη ἡμῖν ὁ πρότυπος ἔρως τοῦ Λέοντος Ροδίου. Ὁ Κρίτων ἐξ ἐναντίου, ἀκολαστότερος τοῦ Λέοντος, ἡσθάνθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σαρκιακὰς ὁρμὰς πρὸς τὰ ἀσχημάτιστα ἔτι θέλγητρα τῆς παιδός, τὰ τόσον ἐνίοτε προκλητικὰ διὰ τοὺς ἐν ἀμαρτίαις γεγηρακότας. Αὐτὸς ὁ τρυφῆσας κατακόρως εἰς παννυχίδας ἔρωτος καὶ μέθης, καὶ ἐπὶ πληθύος καὶ ποικιλίας σωματῶν ἐντελῶν καταλύσας νεότητα πλήρη σφρίγους καὶ πόθου, ἡσθάνθη παρ' ἐλπίδα φλόγα ἱμέρου διατρέχουσαν τὰς φλέβας του εἰς τὴν θέαν τῆς Ἑλληνίδος κόρης, ἐν ᾧ ἀκόμη τὸ παιδικὸν αὐτῆς κάλλος δὲν παρείχεν εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ τοιμηρῶν περὶ τοῦ μέλλοντος εἰκασιῶν καὶ ἀγνοῦ θαυμασμοῦ ἀφορμὴν. Διὰ τοῦτο ἔφρισσαν ὅλος καὶ ἐξηγείρετο εἰς τὴν ἐλαχίστην τοῦ σώματος της πρόσψυσιν, ὅταν ὡς φίλος ἔχαιρε τὸ δικαίωμα τῆς θωπείας, καὶ

ἡσθάνθη φευγαλέαν, ἀλλὰ μεθυστικὴν τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ὅταν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐπέθηκε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς ροδολεύκου παρειᾶς της. Εἶνε βεβαίως τὸ βδελυκτότερον τῶν παθῶν, ὁ φαῦλος ἔρως ἀνδρὸς φαύλου πρὸς κόρην μικράν, ἀγνήν καὶ ἀδαῆ· ἐξανίστανται ἀκουσίως καὶ οἱ θετικώτεροι τῶν ἀνθρώπων ἐνώπιον θύματος σπέρντος ὑπὸ αἰμοχαροῦς τυράννου τοὺς ὄνυχας, καὶ οὐδὲ νοοῦντος κὰν τὸν λόγον τῆς μυσκαρᾶς ἐκείνης ἐπιθέσεως. Καὶ ἐν τούτοις τὸ δόγμα τῶν σημερινῶν ἐκλύτων εἶνε ὅτι ἡ ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῆς ἀθωότητος ἡδονὴ ὑπερβάλλει πᾶσαν ἄλλην.

Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης δὲν παρητήθη τῶν κατακτητικῶν του σκοπῶν, καὶ μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν πρὸς τὴν Βασιλικὴν αἰσθημάτων τοῦ Λέοντος. Ἡ μετὰ του φίλου του ἔρις, ἥτις ἐχαλάρωσε κἀπως τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις, ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ἀσφαλεστέρας καὶ εὐκοπωτέρας ἐνεργείας· οὐδεὶς θὰ εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ τον ἐλέγξῃ ἐπὶ καταχρήσει φιλίας ἢ ξενίας. Ἐὰν ἐκ παντὸς μέσου ἐπεδίωκε τὴν ἐκπολιόρρησιν τῆς νεάνιδος — ἂν καὶ τον Ἀστεριάδην ὅχι τόσον εὐθὺν καὶ αὐστηρὸν χαρακτῆρα, ὡς ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωμεν καὶ ἄλλοθεν, οὐδὲν ὡς ἡ ἐλάχιστα θὰ ἐπτόουν τοιαῦται μομφαί. Ἦτο μετριοπαθέστερος κἀπως ὁ ἐρωτόληπτος, ἐφ' ὅσον ἀκόμη ἡ Βασιλικὴ ἔμενεν ἐν τῇ μεγάρῳ τῶν Ροδίων· ἀλλ' ἀφότου τὰ παρὰδοξὰ γεγονότα, ἅτινα ἐσχολίασαν τότε οἱ φίλοι, ἠνάγκασαν τὸν Λέοντα νὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ ἐν Πατησίοις, ὁ Κρίτων ἐγένετο τοιμηρότερος. Πολλάκις ὥφθη ἐν τῇ ἀμαξίᾳ του, μόνος ἢ μετὰ φίλου, περιερχόμενος τὴν ἑπαυλιν, ἔνθα κατῴκει ἡ μεγαρὴ κόρη, ἀκολουθῶν αὐτὴν βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὸν περίπατον καὶ προσπαθὼν νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἡ' ἀνταλλάξῃ ὀλίγας λέξεις μετ' αὐτῆς. Πλὴν οἱ κόποι του ἀπέβαινον εἰς μάτην, καὶ ὡς κύμα ἡ ἐνέργειά του, ἐθράυετο ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀπορρήτου ἀγνότητος τῆς κόρης καὶ τῆς αὐστηρᾶς ὀψεως τῆς κυρίας Δυβάλ. Ὁ Λέων δὲν ὑπώπτευσε τι τῶν διατρεχόντων, οὐδ' ἠξίωσε κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, πολλῆς προσοχῆς τὴν ἐσπερινὴν διάβασιν τοῦ Ἀστεριάδου ἐφ' ἀμαξίας, διασταυρωθείσης μετὰ τῆς ἰδικῆς του. Καὶ ἀνεχώρησεν ἄφροντις.

Ἐν τῇ ἔρωτι τοῦ Ἀστεριάδου, συνέβαινε, προϊόντος τοῦ χρόνου, αὐτόμακτος καὶ παράδοξος μεταμόρφωσις. Ἐφ' ὅσον ἡ παρθένος προέβαινε εἰς ἡλικίαν τὸ αἶσθημά του ἀπέβαλλε τὸν ἀποτροπῆαιον αὐτοῦ χαρακτῆρα· χωρὶς νὰ μεταβληθῶσιν αἱ διαθέσεις, χωρὶς νὰ παραλλάξῃ ὁ σκοπός, ὁ ἔρως ἐκεῖνος δὲν ἐξεδηλοῦτο πλέον πρὸς μικράν καὶ ἀδαῆ παιδίσκην, ἀλλὰ πρὸς νεάνίδα ἀστράπτουσαν ὑπὸ καλλονῆς προκλητικῆς καὶ δικαιολογούσης πάντα πόθον, δυναμένην ἐν ἐκτιμήσῃ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν παρῆγε, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προτιμήσῃ τοῦτον ἐκείνου, ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν ἀνδρῶν. Οὕτω μικρὸν κατὰ